

have været med dertil, saa hellig beklage, at vi have faaet. Men maa jeg minde om, at det ærede Medlem gjorde det den Gang med velberaad. Nu, thi han udtalte udtryffeligt, at et saadant Landsting vilde blive en tilbørlig Hemsko for Folkethingets Fordringer, og det ærede Medlem gik videre, thi han udtalte, at det vilde ikke være nogen stor Ulykke for et Land, om det vilde blive aldeles umuligt for disse to Thing at arbejde tilsammen, altsaa at Lovgivningsarbejdet blev standset. Nu mener jeg, at, naar det ærede Medlem den Gang har set, hvad der vilde komme, og han har bidraget saa væsentlig dertil, saa har han — jeg gjentager det, fordi det ærede Medlem saa ofte, jeg havde nær sagt hver anden Dag, men det er dog for meget sagt, taler imod dem, som ville tage fra de fattige og give til de Rige — netop staaet paa disses Side i det vigtigste Dieblif. For ikke at blive misforstaaet, skal jeg udtryffeligt bemærke, at, da det ærede Medlem gik over til at hjælpe denne Side til at faae det Landsting, vi nu have, ffete det paa et tid ligger Stadium end det endelige, og jeg fremhæver dette, fordi jeg erkjender, at flere Medlemmer paa det endelige Stadium have været nøbde til at stemme saaledes, som de gjorde, netop paa Grund af den af det ærede Medlem tidligere indtagne Stilling. Naar man altsaa mener, at Landstinget er en tilbørlig Hemsko for Folkethingets Fordringer, saa er det virkelig for meget, naar man i en Tidsperiode som den nuværende fremkommer med et Forslag, om hvilket i det Mindste jeg har maattet vide — at den ærede Forslagsstiller ikke vidste det, fremgaar af hans Motivering ved Sagens 1ste Behandling: at ikke Alle vilde modtage hans Forslag med Glæde — at Landstinget ikke vilde modtage det. Naar jeg paa Grund af Landstingets hele Sammensætning og dets tidligere Afstemning over et lignende Forslag maatte være overbevist om, at det ikke vilde modtage et saadant Forslag, saa maa man tilgive mig og Andre med mig, at vi ikke med Glæde have set dets Indbringelse nu for Tiden. Det er altsaa kun en Forvaring, jeg vilde tage, og som jeg ønsker skal høres ikke blot i men ogsaa udenfor Salen, at uagtet jeg vil og kan stemme

for Lovforslaget, er det ikke med Glæde, men med Beklagelse, at jeg har set det fremkomme i denne Session.

Ordføreren (Berg): Jeg vil gjerne antage, at det ærede Medlem er en ligesaa god Historiker, som han er Lovfortolker, men jeg kan dog ikke erkjende hans Autoritet, naar det gjælder enten Forslag, som jeg har med at gjøre, eller det gjælder min Historie, og efter den Prøve, det ærede Medlem her har aflagt paa sin historiske Videnskab, skulde han blive den Sidste, som jeg vilde anmode om at forfatte min eller nogen Andens Historie. Det ærede Medlem tager meget fejl, naar han tillægger mig, hvad Nogle ville sige er en Ære, og Andre ville sige er en Skam, at have havt en væsentlig Andel i den nuværende Forsatning. Jeg henviser i saa Henseende til den Begrundelse, hvormed jeg i sin Tid ledsagede min Afstemning i denne Sag; jeg henviser til, at der dengang gaves Medlemmer, — og det ærede Medlem vil maasse endog erindre, hvem det var — som mange Maa neder forinden jeg gik ind paa, som Rigsraadsmedlem, at give et midlertidigt Samtykke til Forsatningsforslaget, vilde have gaaet til den samme Grændse, hvortil jeg endelig gik. Historien er ikke skjult. Men det ærede Medlem vil ogsaa erindre Situationen dengang, og han vil da huske, at det var ikke om en Forandring i den oprindelige Sunnigrundlov, men om Bortskaffelsen af Rigsraadet, at det dengang gjaldt. Mine Udtalelser om den Forsatning, hvorpaa vi dengang arbejdede, hævder jeg den Dag idag; det er i Kraft af de Udtalelser, hvormed jeg den Gang begrundede min Afstemning i Forsatningsagen, at jeg har tilladt mig at handle senere som Rigsdagsmand, og det er i fuld Overensstemmelse med disse Udtalelser, at det foreliggende Lovforslag nu ligger for her, og at jeg arbejder paa at faae det gennemført. Jeg hævdede den Gang, og jeg hævder endnu, at fordi vi ved Tidernes Ugunst gik til en Forsatning, hvorved Folket ikke naaede sin moralske Ret —, thi denne vilde først være opnaaet ved, at vi fik Sunnigrundloven tilbage i dens oprindelige Skikkelse — saa betød dette ikke, at vi skulde